

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΤΟΥΡΛΕΝΤΕΣ (1884-1907)

Ὁ Θεόδωρος Τουρλεντές ἐγεννήθη κατὰ τὸ 1884 εἰς τὸ χωρίον Ῥουσβάναγα (ἤδη Περιβόλια) τῆς Μεγαλοπόλεως τῆς Πελοποννήσου. Ἀφοῦ ἐπεράτωσε τὰς γυμνασιακάς του σπουδὰς, ἐνεγράφη εἰς τὴν Νομικὴν Σχολὴν

Μία σπανία φωτογραφία τοῦ Καπετὰν Μητρούση καὶ τοῦ Θεοδώρου Τρουλεντέ, μὲ τὴν χαρακτηριστικὴν στολὴν τοῦ Μακεδονομάχου.

τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. Ἄλλ' ἐμπνευσμένος ἀπὸ τὴν ἱστορίαν τῶν Ἐθνικῶν Ἀγῶνων τῆς ἰδιαιτέρας του Πατρίδος, καὶ ποτισμένος ἀπὸ τὴν ἡρωϊκὴν παράδοσιν τῶν ἀρκαδικῶν βουνῶν, ἐζήλωσεν δρᾶσιν καὶ σταδιοδρομίαν στρατιωτικὴν. Διὰ τοῦτο τὸ 1905 τρίτοετῆς φοιτητῆς ὢν, ἐγκατέλειψεν τὰς νομικάς του σπουδὰς καὶ κατετάγη ὡς ἐθελοντῆς εἰς τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ, λαβὼν μετὰ ἓν ἔτος τὸν βαθμὸν τοῦ Λοχίου.

Τὸ 1907 ὑπηρετεῖ εἰς τὸ 2ον Σύνταγμα Πεδινοῦ Πυροβολικοῦ, ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ στρατηγοῦ Κωνσταντίνου Μαζαράκη Αἰνιάν, τότε ὑπολοχαγοῦ, ὁ ὁποῖος ὡς γνωστὸν ἦτο παλαιὸν στέλεχος τῆς Ἐθνικῆς Ἑταιρείας, κατόπιν συνεργάτης τοῦ Παύλου Μελά, εἶχεν ἐνεργὸν ἀνάμειξιν εἰς τὴν ὀργάνωσιν τοῦ Μακεδονικοῦ Ἀγῶνος καὶ διετέλεσε μετέπειτα ἀρχηγὸς Ἀνταρτικοῦ Σώματος

ἐν Δ. Μακεδονίᾳ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Καπετὰν Ἀκρίτας. Τῇ ἐπιμόνῳ λοιπὸν παρακλήσει του, ἀπεστάλη ὁ Θεόδωρος Τουρλεντὲς ὑπὸ τοῦ Μαζαράκη, εἰς τὴν Μακεδονίαν, καὶ ἐνετάχθη εἰς τὰ ἐκεῖ δρῶντα Μακεδονικὰ Ἀνταρτικὰ Σώματα. Μὲ ἄλλους ἐπίσης ἐνθουσιῶντας νέους, κατὰ τὰς ἀρχὰς Μαΐου 1907 ἀφίχθη εἰς τὴν περιφέρειαν τῆς λίμνης τῶν Γιαννιτσῶν. Ἀλλὰ κατὰ τὰς ἀρχὰς Ἰουλίου, ἐτοποθετήθη παρὰ τοῦ ἀρχηγοῦ Κουρμπέτη ὡς ὑπαρχηγὸς τοῦ μικροῦ ἐκ 5 ἀνδρῶν σώματος τοῦ καπετὰν Μητρούση Γκογκολάκη, καὶ λόγῳ μορφώσεως καὶ λόγῳ τῆς προτέρας του στρατιωτικῆς πείρας καὶ πειθαρχίας, ὥστε νὰ συγκρατῆ τῷ Σώματι μέσα εἰς τὰ πλαίσια τῶν ἀναγκῶν τοῦ Ἀγῶνος καὶ τῶν ὁδηγιῶν τοῦ «Κέντρου». Εἰς τὸ σύντομον χρονικὸν διάστημα τῆς ἐν Μακεδονίᾳ παραμονῆς του ὁ Θεόδωρος Τουρλεντὲς, δὲν ἔχει, διότι δὲν ἦτο δυνατόν, νὰ ἐπιδείξῃ ἐντυπωσιακὴν δρᾶσιν. Ἡ μοῖρα ἠθέλησε, ὥστε πρῶτος νὰ δεχθῆ τὸ θανατηφόρον ἐχθρικὸν βόλι κατὰ τὴν σκληρὰν μάχην, ἣ ὁποῖα ἐδόθη ἐντὸς τῆς πόλις τῶν Σέρρων κατὰ τὴν 14ῃ Ἰουλίου 1907, καὶ νὰ προσφέρῃ τὸν ἑαυτὸν του πραγματικὸν ὀλοκαύτωμα εἰς τὴν ἰδέαν τοῦ Μακεδονικοῦ Ἀγῶνος. Διότι οἱ σύντροφοί του διὰ νὰ μὴν πέσῃ ὁ νεκρὸς του εἰς χεῖρας τοῦ ἐχθροῦ ἀφοῦ ἀπέθεσαν τὸν τελευταῖον ἀσπασμὸν εἰς τὰ χεῖλη του, τὸν ἔρριψαν εἰς τὰς φλόγας τῆς ἐμπρησθείσης γειτονικῆς οἰκίας, καὶ αἱ ὁποῖαι ἤδη περιέβαλον ὄλους.

Ὁ θάνατός του εἰς τὸ προαύλιον τῆς ἐκκλησίας τῆς Εὐαγγελιστρίας τῶν Σερρῶν, καλύπτει μίαν ἀπὸ τὰς ἱστορικωτέρας καὶ ἠρωϊκωτέρας σελίδας τοῦ Μακεδονικοῦ ἀγῶνος καὶ τὸν κατατάσει εἰς τὴν ἐκλεκτὴν χορείαν τῶν Ἐθνικῶν ἠρώων καὶ τῶν ἀγωνιστῶν ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι μὲ τὸ αἷμα των καθηγίασαν τὴ Μακεδονικὴν γῆν καὶ πρὸς τοὺς ὁποίους αἰεὶ ποτε θὰ στρέφεται ἡ εὐγνωμοσύνη τοῦ Ἐθνους καὶ ἰδιαίτερος τῶν Μακεδόνων καὶ τῶν Σερραίων.

ΠΕΤΡΟΣ ΠΕΝΝΑΣ